

Parish Information Bulletin

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 12—18 ΜΑΙΟΥ 2024

Telephone Contact Numbers

St Vasilios Church
9387 7693

π. Ἀθανάσιος
9383 4151

π. Ἐφραίμ
0490 378 215

Website:
stvasiliosbrunswick.com

Ὁ π. Ἀθανάσιος και
ὁ π. Ἐφραίμ εἶναι
στήν Ἐκκλησία
Δευτέρα—Παρασκευή
ἀπο 4.00μμ—6.00μμ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ΚΥΡΙΑΚΗ
12 ΜΑΙΟΥ

ΚΗΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ, Ἰωάν. 20: 19-31
7.30 πμ— Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία

ΦΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

(ΜΕ ΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ 5—20 ΧΡΟΝΩΝ ΗΛΙΚΙΑΣ)

Στις 10.30πμ διεξάγεται το μάθημα των Κατηχητικών για τα παιδιά μας.
Νά φέρετε τὰ Παιδιά σας στό κατηχητικό σχολεῖο γιά νά μάθουν γιά τό Χριστό
καί τήν πίστι μας.

ΔΕΥΤΕΡΑ
13 ΜΑΙΟΥ

9.00 πμ— Ἱερό Μυστήριο του Ευχελαίου
10.00 πμ— Σύναξη των ηλικιωμένων στο Hall

ΤΕΤΑΡΤΗ
15 ΜΑΙΟΥ

5.00 μμ— Παράκληση εις την Υπεραγία Θεοτόκο

ΠΕΜΤΗ
16 ΜΑΙΟΥ

*ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΑΠΟ 13-19 ΕΤΩΝ
8.00—9.00μμ στό Hall τῆς Ἐκκλησίας

ΚΥΡΙΑΚΗ
19 ΜΑΙΟΥ

Ἑυαγγελικά Ἀναγνώσματα—
Ἐπιστολή— Πράξ. 6: 1-7
Ἑυαγγέλιο— Μάρκ. 15: 43-47, 16: 1-8

Κάθε τόπος μπορεί να γίνει τόπος Ανάστασης.
Φτάνει να ζεις την Ταπείνωση του Χριστού. Αγία Γαβριηλία

Ἐγίνα ὅλος φως!
Ὅσιος Ἰάκωβος (Τσαλίκης)

[Ὅταν ἦταν στρατιώτης ὁ ὅσιος Ἰάκωβος, ὁ διοικητής του Πολύκαρπος Ζῶης, ὁ ὁποῖος γνῶριζε τήν
ευλάβεια του στρατιώτη, κάποτε ὅταν πλησίασε ἡ Μεγάλη Εβδομάδα του εἶπε]:

— «Εσύ Ἰάκωβε, θα πας ὅλη τὴ Μεγάλη Εβδομάδα στίς ἐκκλησίες, γιά νά προσεύχεσαι καί γιά μας», του εἶπε.
Ὅλοι βεβαίως οἱ στρατιῶτες ἤθελαν νά κάνουν Πάσχα με τίς οἰκογένειές τους, ἀλλά ἔπρεπε κάποιον νά μείνουν στα
φυλάκια. Εἶδε ὁ Γέροντας ἕναν συστρατιώτη του, τὸν Γιώργο, πολὺ λυπημένο καί τὸν ρώτησε, νά μάθει τὸν λόγο.
— «Εσύ Παπα-Ἰάκωβε, τὰ κατάφερες καί θὰ περάσεις καλά με τὰ ψαλτικά σου καί τὰ καλογερικά σου. Ρωτάς κι
μένα, πού θέλω νά πάω στο χωριό μου νά δῶ καί τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου; Τὴ Πάσχα θὰ κάνω ἐγώ», του ἀπαντά.
Καί ὁ ἄνθρωπος του Θεοῦ, πῶς μποροῦσε νά ἀφήσει τὸ συστρατιώτη του λυπημένο, ἀφοῦ στο πρόσωπό του
έβλεπε τὴν εἰκόνα του Θεοῦ;

— «Πόσες μέρες θέλεις», τὸν ρωτᾷ.

— «Ε! νά μὴν εἶμαι τὸ Πάσχα; Ε! Ἀν εἶμαι καί τὴ Μεγάλη Εβδομάδα καί τὴν Μεγάλη Παρασκευή!... Ἀν εἶμαι καί τὴ
Μεγάλη Πέμπτη, νά ἀκούσουμε καί κανένα Εὐαγγέλιο...», ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος.

— «Εντάξει! Θὰ τὰ κανονίσω! Θὰ πάω στο διοικητή».

Τελικά, τὴν ἀδεια τὴν πήρε ὁ Γιώργος, κι ὁ Γέροντας ἔμεινε στο στρατόπεδο!

Τὰ θυσίασε ὅλα γιά τὴν ἀγάπη του πλησίον.

Γιά τὸ πῶς πέρασε τὸ Πάσχα ἐκεῖνο, διηγῶταν πολλές φορές ὁ Γέροντας:

— Ἦμουν στὴ σκοπιά, πάνω σ' ἕνα ὑψωμα, καί ἐβλεπα ἀπὸ μακριὰ τοὺς κατοίκους τῶν Ἀθηνῶν, πού πήγαιναν στίς
ἐκκλησίες. Ἐλεγα τὴν ευχή «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με», τὸ «Δόξα Σοι, ὁ Θεός. Δόξα Σοι, ὁ Θεός», καί τὴν
ἡμέρα του Πάσχα «Δόξα τῇ ἀγίᾳ Ἀναστάσει Σου, Κύριε».

Ὅταν ἀκούσα τίς καμπάνες, κατάλαβα ὅτι εἶπαν οἱ ἱερεῖς τὸ «Δεῦτε, λάβετε Φως», τὸ «Χριστός ἀνέστη». Ἀχ,
Χριστέ μου! εἶπα, οἱ Χριστιανοί μας παίρνουν τὸ Ἅγιο Φως.

Καί ἀμέσως ἦρθε καί σ' ἐμένα τὸ Ἅγιο Φως! Ἦρθε, ἕνα φῶς ἀπὸ ψηλά καί κάθισε ἀπὸ πάνω μου, καί ἐγίνα
ὁλος φῶς».

Απὸ τὸ βιβλίο, ὁ «Ὅσιος Ἰάκωβος (Τσαλίκης), Ἐνας σύγχρονος ἅγιος τῆς ἱερᾶς Μονῆς του Οσίου Δαυὶδ Γέροντος». Ἐκδόση
ἱερᾶς Μονῆς Οσίου Δαυὶδ Γέροντος, Λίμνη Ευβοίας 2018.

"Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου την καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, της αἰωνίου ἀπαρχῇν"

“Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες”

Κυριακή του Αντίπασχα ονομάζεται ἡ σημερινή ἡμέρα, ἐπεὶδὴ ἐγκαινιάζει τὴν κάθε εβδομάδα ἀνάμνηση τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ σήμερα, κάθε Κυριακή ἀποτελεῖ τὴν ἀναστάσιμη ἡμέρα που φωτίζει ολόκληρο τὸν χρόνο μεταφέροντας τὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως. Επιπλέον, ἡ σημερινή Κυριακή λέγεται καὶ Κυριακή τοῦ Θωμά. Ἡ ευαγγελικὴ περικοπὴ ἀναφέρεται στὸ περιστατικὸ τῆς ἀρχικῆς ἀπιστίας τοῦ Θωμά καὶ τῆς τελικῆς μεταστροφῆς τοῦ πρὸς τὴν πίστη στὸν Ἀναστάντα Χριστό.

Εἶναι βράδυ «τῆς μίας τῶν Σαββάτων», τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποία ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, καὶ οἱ μαθητὲς μετὰ τὰ φοβερά γεγονότα τῆς σύλληψης, καταδίκης καὶ σταύρωσης τοῦ Διδασκάλου τοὺς εἶναι κλεισμένοι σὲ ἓνα σπῆτι φοβούμενοι τὴν ὀργὴ τῶν Ἰουδαίων. Κάποια στιγμή τοὺς ἐπισκέπτεται ὁ Ἀναστημένος Χριστός γιὰ νὰ χαρίσει καταρχὴν στὶς ταραγμένες τοὺς καρδιές τὴν εἰρήνῃ λέγοντάς τοὺς «εἰρήνῃ ὑμῖν», καὶ μετὰ νὰ τοὺς βεβαιώσει ὅτι εἶναι Ὁ αὐτός ὁ ἴδιος δείχνοντας τοὺς τὰ σημάδια ἀπὸ τὸ πάθος στὰ χέρια τὰ πόδια καὶ τὴν πλευρά Του, ἀλλὰ καὶ ἐπεὶτα νὰ τοὺς ἐνισχύσει με τὴν χάρι τῆς Ἁγίου Πνεύματος φυσώντας στὰ πρόσωπά τοὺς καὶ λέγοντάς «Λάβετε πνεῦμα ἅγιον» καὶ τοὺς ἐξουσιοδοτεῖ νὰ λύνουν καὶ νὰ δένουν τὰ ἀμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων.

Πράγματι, ἡ καρδιά τῶν μαθητῶν μετὰ ἀπὸ τὴν μεγάλη ταραχὴ ἀλλὰ καὶ ἀπογοήτευση που δοκίμασαν, γεμίζει καὶ πάλι με τὴν χαρὰ τῆς παρουσίας τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ. Τώρα γεμάτοι ἐλπίδα καὶ ἔχοντας ξανά κοντὰ τοὺς τὸν ἀγαπημένο τοὺς διδάσκαλο, αἰσθάνονται καὶ πάλι δυνατοὶ καὶ ἐτοιμοὶ νὰ ἀντιμετωπίσουν κάθε δυσκολία. Ἡ ἀμφιβολία που γεννήθηκε μέσα τοὺς βλέποντας Ἐκεῖνον στὸν ὁποῖο ἔχουν στηριχθεὶς κάθε ἐλπίδα τοὺς νὰ σταυρώνεται καὶ νὰ πεθαίνει, διαλύεται ὅταν τὸν βλέπουν καὶ πάλι Ἀναστημένο πλέον νὰ μπαίνει στὸ σπῆτι που βρίσκονταν «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν» ὑπερβαίνοντας δηλαδὴ κάθε φυσικὸ νόμο.

Ὁ Απόστολος Θωμάς ὅμως δὲν ἦταν μαζί τοὺς στὴν συνάντηση αὐτή. Ὅταν οἱ ὑπόλοιποι μαθητὲς τοῦ λένε με ἐνθουσιασμό «εὐράκαμεν τὸν Κύριον» ὁ ἀπογοητευμένος καὶ κλονισμένος κατὰ τὴν πίστη τοῦ Θωμάς ἀδυνατεῖ νὰ δεχθεῖ αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Ζητοῦσε ἀποδείξεις χειροπιαστές γιὰ νὰ πιστέψει ὅτι αὐτὸ που ἀκούγε ἦταν γεγονός. Ἡ λογικὴ τοῦ δὲν τὸ χωροῦσε, πολὺ δὲ περισσότερο δὲν τὸ χωροῦσε ἡ ἀπελπισμένη τοῦ καρδιά. Ἦθελε νὰ βάλει τὸ δάκτυλό του «ἐπὶ τῶν τύπων τῶν ἡλῶν». Ἦθελε νὰ ἀγγίξει με τὰ αἰσθητὰ τοῦ χέρια, αὐτὸ που δὲν μποροῦσε ἀοράτως νὰ κατανοήσει με τὴν καρδιά τοῦ. Ἦθελε νὰ αἰσθανθεῖ τὸ ἀποτύπωμα ἀπὸ τῆς πληγῆς τοῦ Χριστοῦ. Με λίγα λόγια ἤθελε νὰ δεῖ γιὰ νὰ πιστέψει. Ἐτσι λοιπόν, μετὰ ἀπὸ ὀχτὼ ἡμέρες ὅταν καὶ ὁ Θωμάς ἦταν μαζί με τοὺς ὑπόλοιπους μαθητὲς, ὁ Κύριος τοὺς ξαναεπισκέπτεται. Τοὺς δίνει καὶ πάλι τὴν εἰρήνῃ καὶ καλεῖ τὸν Θωμά νὰ κάνει πράξη τὴν ἐπιθυμία τοῦ. «Φέρε τὸν δάκτυλό σου ὦδε!» Τότε ὁ Θωμάς, συγκλονισμένος ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ καὶ συντετριμμένος ἀπὸ τὴν πικρὴ γεύση τῆς ἀπιστίας τοῦ ἀναφωνεῖ «ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» καὶ ὁμολογεῖ τὴν ἀδιαμφισβήτητη καὶ ἀδιαπραγμάτευτη πλέον πίστη τοῦ στὸν Ἀναστημένο Κύριο.

Θα μπορούσαμε νὰ πούμε ὅτι στὴν σημερινὴ ευαγγελικὴ περικοπὴ ὁ Θωμάς ἀντιπροσωπεύει ἓνα μεγάλο κομμάτι τῆς ἀνθρωπότητας που ζητᾷ νὰ δεῖ γιὰ νὰ πιστέψει. Μέσα σὲ αὐτὸ κομμάτι πολλές φορές ἀνήκουμε καὶ ἐμεῖς που εἴμαστε κατ’ ὄνομα τουλάχιστον Χριστιανοὶ καὶ ζοῦμε κοντὰ στὴν ἐκκλησία. Πολλές φορές καὶ εἰδικὰ τὶς στιγμὲς τῆς δοκιμασίας, ἡ πίστη μας κλονίζεται καὶ θέλουμε νὰ δοῦμε γιὰ νὰ πιστέψουμε. Καὶ μπορεῖ ὁ Θωμάς στὰ μάτια τὰ δικά μας νὰ εἶναι ὁ εὐτυχής που εἶδε, ἀλλὰ οἱ πραγματικὰ μακάριοι κατὰ τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ μας εἶναι «οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες».

Ἡ πίστη δὲν εἶναι κάτι που ἀναλύεται στὰ μικροσκοπία οὔτε κάτι που μπορεῖ νὰ τὸ περιορίσει ἡ φτωχὴ λογικὴ μας. Βέβαια ἡ ἀπιστία τοῦ Θωμά εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἀμαρτωλὴ ἀπιστία τῆς ἐποχῆς μας, ἡ ἀπιστία τοῦ Θωμά δὲν ἔχει τὸ χαρακτήρα τῆς ἀλαζονείας. Εἶναι μάλλον μιὰ «καλὴ» ἀπιστία, γιατί μέσα ἀπὸ αὐτὴν φανερῶνεται τελικὰ ἡ πίστη. Ἐκφράζει, δηλαδὴ, τὸ πνεῦμα τῆς καλοπροαίρετης ἐπιστήμης που εἶναι ἡ ἀναζήτησις τῆς ἀλήθειας με τὴν παρατήρησις συγκεκριμένων φαινομένων.

Ὅλοι μας πιστεύουμε, ἀλλὰ σὲ καιρὸ πειρασμοῦ, ἡ πίστη μας χαλαρώνει, ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ κάνει ἐντονὴ τὴν παρουσία τοῦ, καὶ ἔτσι γίνεται μόνο που ὁ Θεός ἐμφανίζεται μπροστὰ μας ὅπως θέλει ἐκεῖνος, ὄχι ὅπως θέλουμε ἐμεῖς. Ὁ Θωμάς ἐπεὶδὴ εἶχε καλὲς προθέσεις καὶ εὐκρινὲς ἐνδιαφέρον μόλις ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἀναστημένο Ἰησοῦ τὶς συγκεκριμένες ἀποδείξεις που ζήτησε, ἀμέσως ἐγκατέλειψε τὴν ἀπιστία τοῦ καὶ ἐγίνετο μεγαλόφωνος ὁμολογητὴς τῆς Ἀνάστασης καὶ τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου. Ἐτσι ἡ «ἀπιστία» τοῦ γέννησε τὴν πίστη καὶ τὸν μετέβαλε σὲ κήρυκα τῆς μεγαλύτερης ἀλήθειας που εἶχε, ἔχει καὶ θα ἔχει ἀνάγκη ὁ κόσμος.

Εμεῖς ἀπολαμβάνουμε τὴν παρουσία Του Χριστοῦ στὴν ψυχὴ μας, αἰσθανόμαστε τὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως στὴν καρδιά μας καὶ ἐμπιστευόμαστε τὴν ζωὴ μας στὰ χέρια Του. Ἐξάλλου πίστη δὲν σημαίνει τίποτα ἄλλο ἀπὸ ἐμπιστοσύνη. Καὶ πιστός στὸν Θεὸ δὲν εἶναι ἐκεῖνος που τὸν ἀποδέχεται ἀλλὰ ἐκεῖνος που τὸν ἐμπιστεύεται.

Ἀν θέλουμε λοιπόν νὰ δοῦμε γιὰ νὰ πιστέψουμε, πρέπει πρῶτα νὰ ζήσουμε κοντὰ στὸ Θεό. Γιατί ἡ πίστη εἶναι κυρίως βίωμα. Ὅταν ζήσουμε κοντὰ στὸ Θεὸ καὶ βιώσουμε τὸ μεγαλεῖο τῆς παρουσίας Του, τότε θα ἀνοίξουν καὶ τὰ πνευματικὰ μας μάτια καὶ θα δοῦμε ὅλα ἐκεῖνα που εἶδαν οἱ μάρτυρες τῆς πίστεώς μας καὶ δὲν δίστασαν νὰ δώσουν τὸ αἷμα τοὺς γιὰ τὸν Χριστό, ὅλα ἐκεῖνα που εἶδαν οἱ Ἅγιοι τῆς πίστεώς μας καὶ ἀφιέρωσαν ὅλο τοὺς τὸ εἶναι στὸν Κύριο, ὅλα ἐκεῖνα που ἔχει ετοιμάσει γιὰ ἐμὰς ὁ Χριστός γιὰ νὰ μας ὁδηγήσει καὶ πάλι στὴν Βασιλεία Του.

Ἀς μιμηθοῦμε λοιπόν τὸν Θωμά ὄχι στὴν ἀπιστία τοῦ ἀλλὰ στὴν ὁμολογία τοῦ καὶ ἀς ἀναφωνήσουμε καὶ ἐμεῖς με ὅλη τὴ δύναμη τῆς καρδιά μας πρὸς τὸν Ἀναστημένο Χριστό «ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου»!